

A Fővárosi Ítéletábra a Dr. Megyesi Ügyvédi Iroda (...), ügyintéző: dr. Megyesi Attila ügyvéd által képviselt **felperes**. (...) felperesnek a Dr. Krajnyák & Társa Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Krajnyák András ügyvéd) által képviselt **alperes**. (...) alperes ellen szerződés teljesítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. június 15. napján kelt, 3.P...../2017/14. számú ítélete ellen a felperes 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 290.000 (Kétszázkilencvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 730.830 forint perköltséget.

A tényállás szerint a peres felek mérnöki tevékenységgel és műszaki tanácsadással foglalkozó gazdasági társaságok. A felperes a bejelentője és ügyvezetője, **M.Cs.M.** a feltalálója a16. napján bejelentett „Eljárás és berendezés arzén-tartalmú vizek tisztítására” című P.... számú találmánynak, emellett utóbbi személy a bejelentője és feltalálója a....17. napján bejelentett „Berendezés ammónium-ion eltávolítására mikrobiológiai módszerrel” című P.... számú bejelentésnek. Az első megoldásra a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) lajstromszámon26. napján, a másodikra lajstromszám alatt ...17. napján adott szabadalmi oltalmat. A feltaláló 2012. szeptember 25. és 2017. április 6. között munkaszerződés alapján vezető tanácsadó munkakörben az alperes alkalmazásában állt, a munkaviszony megszűnésére közös megegyezés alapján került sor.

A peres felek és **M.Cs.M.** 2014. február 27. napján „Átruházási megállapodást” (a továbbiakban: Szerződés) kötöttek, mellyel a feltaláló és a felperes a szabadalmi bejelentéseket az alperesre ruházta át. A felek a 3. pontban a „Díjazás” címszó alatt rendelkeztek az ellenszolgáltatásról. A 3.1 pont szerint a Szerződés aláírását követően az alperes az átruházás ellenértékeként 4.000.000 forint + áfa összeget megfizet a feltaláló részére a felperes bankszámlájára az általa kibocsátott számla kézhezvételétől számított 8 napon belül. A 3.4 pont értelmében, amennyiben a Hivatal a bejelentések érdemi vizsgálata során azt állapítja meg, hogy megfelelnek valamennyi követelménynek és a Szerződés aláírását követő 24 hónapon belül a bejelentések tárgyára szabadalmat ad, az alperes szabadalmanként további 13.000.000 forint + áfa összeget fizet a feltalálónak. A 3.5 pontban megállapodtak, hogy a találmányok hasznosításával kapcsolatban a feltaláló díjazásra tarthat igényt. Rögzítették, hogy a megállapodás tárgyát a Szerződés 1. számú mellékletét képező táblázat azon projektjei képezik, amelyeknél alkalmazott víztisztítási technológia

az érintett szabadalmi bejelentésekkel összefügg és a projekt megvalósítására létrehozott konzorciumon belül az alperes felelőssége a víztisztítási technológia, továbbá az nem kerül kiadásra teljesen beüzemeléssel és garanciavállalással együtt alvállalkozónak. Részletezték az egyes projektek után a feltalálónak járó kifizetések esedékességét, rendjét és kikötötték, hogy ha a kifizetések összértéke eléri a 20.000.000 forint + áfa összeget további díjazásra nem jogosult. A 3.6 pont értelmében a feltaláló a 3. pont szerinti összegekre kizárólag abban az esetben tarthat igényt, amennyiben munkaviszonya folyamatosan fennáll, illetve annak megszűnése nem neki felróható okból következett be. A Szerződés alapján a Hivatal a jogutódlást tudomásul vette és azt a szabadalmi lajstromon átvezette.

A Szerződés 3.1 pontja szerinti 4.000.000 forint + áfa összeget az alperes megfizette a felperesnek. A 3.4 pont alapján az első szabadalmi bejelentéshez kapcsolódó oltalom után 13.000.000 forint + áfa összeget ugyancsak teljesített a felperesnek, azonban a Szerződés 3.4 és 3.6 pontjaiban írt feltételek teljesülésének elmaradására hivatkozva megtagadta a P..... számú szabadalmi bejelentéshez kapcsolódó jogok átruházásának ellenértékéről kiállított U..... számú számla szerinti 13.000.000 forint + áfa kifizetését. A szerződés 3.5 pontjában foglalt díjazásból az alperes 3.800.000 forint + áfa összeget megfizetett az Észak-Hajdúsági, illetve a **D-h.I-j.P.** keretében kivitelezett vízműtelepekkel kapcsolatos felhasználás után. Azonban arra hivatkozva, hogy a szabadalmakat nem hasznosította az alperes megtagadta a 13.500.000 forint + áfa összegről 2017. június 6. napján kiállított U..... számú, továbbá a 3.5 pont szerinti maximum 20.000.000 forint + áfa összegből fennmaradó díjról 2017. november 15. napján M..... számon 2.700.000 forint + áfa összegben kiállított felperesi számlák teljesítését.

A felperes keresetében 37.084.000 forint, valamint az ennek részösszegei után járó késedelmi kamat megfizetésére kérte az alperest kötelezni a feltalálóval 2017. december 19. napján kötött engedményezési szerződés alapján. Érvei szerint a Szerződésben legfeljebb 50.000.000 forint + áfa összegű vételár megfizetésére vállalt kötelezettséget az alperes. Az ellenérték 30.000.000 forint + áfa összegben lett meghatározva, amiből 4.000.000 forint + áfa összeget a szerződéskötéskor megfizetett, a további, találmányonkénti 13.000.000 forint + áfa pedig a szabadalmi oltalom megadásakor vált esedékessé. Emellett a felperes további, legfeljebb 20.000.000 forint + áfa összegre volt jogosult a szabadalmaknak a vízműtelepek kivitelezése során megvalósított alperesi hasznosítása után. Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a Szerződés 3.4 és 3.5 pontjain alapuló díjak teljesítésére irányuló keresetét nem találta alaposnak. Döntését a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény (Szt.) 25. § (1) bekezdésére, 43/A. § (1) bekezdésére, illetve a szerződéskötés időpontjában hatályos Ptk. rendelkezéseire alapította.

Rögzítette, miszerint a szerződés a felperest és a feltalálót illető szabadalmi bejelentések átruházására irányult, ami a Ptk. 365. § (1) bekezdésében foglalt adásvételi szerződésként tipizálható. A szolgáltatás a két szabadalmi bejelentés alperesre való átruházása, az ellenszolgáltatás pedig a Szerződés 3. pontjában részletezett „Díjazás” teljesítése akként, hogy azokat az alperes a felperes számlájára köteles a kibocsátott számla alapján átutalni. Az ellenszolgáltatás jogosultja a feltaláló, aki a 2017. december 19-én kötött engedményezési szerződéssel a szabadalmi bejelentésekkel kapcsolatos követeléseit átruházta a felperesre, akinek ezzel megnyílt a keresetőségi joga.

Az elsőfokú bíróság a felek vitájára tekintettel értelmezte a Szerződés 3. pontját mégpedig úgy, ahogy azt a felperesnek az alperes feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak

általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett [Ptk. 207. § (1) bekezdés]. A Szerződésben a felek „Díjazásról” rendelkeztek, vagyis nem az adásvételi szerződések szóhasználatában megszokott „vételárról” vagy „ellenértékről”. Tehát a Szerződés olyan módon nevezi meg összefoglalóan az alperesi ellenszolgáltatást, amely szóhasználat a tartós jogviszonyokat létrehozó szerződésekben jellemző az ellenszolgáltatás megnevezésére. A felek 8 alpontot alkottak, melyek közül a 3.1, 3.4 és 3.5 pontok rögzítenek összegszerű díjtételeket. A 3.1. pontban írt 4.000.000 forint + áfát határozták meg olyanként, amit az alperes a „2. pontban írt átruházás ellenértékeként” köteles fizetni. Ilyen meghatározást a 3.4 és 3.5 pontok nem tartalmaznak. A 3.4 pontban azt kötötték ki, hogy „amennyiben a Hivatal a bejelentések érdemi vizsgálata során azt állapítja meg, hogy a szabadalmi bejelentések megfelelnek a vizsgálat körébe tartozó valamennyi követelménynek és azokra a Szerződés aláírását követő 24 hónapon belül szabadalmat ad, a jogszerző szabadalmanként további 13.000.000 forint + áfa összeget fizet a feltaláló részére”. A törvényszék okszerűen találta azt az alperesi érvelést, miszerint e feltételhatározás abból következik, hogy a végleges szabadalmi oltalomból fakadó kizárólagos hasznosítási jog megszerzését bizonytalan jövőbeli eseménynek kellett tekinteni. Ezen bizonytalanság miatt a szabadalmi igényjogosultság átruházása nem az adásvételekre jellemző egyszeri jogügylet, hanem valójában a felek tartósabb jogviszonyát jelenti és ez fejeződik ki a 3. pont címében is, amely díjazásról és nem vételárról szól. Rámutatott, miszerint a szabadalmi szerződéses gyakorlatban kifejezetten észszerű és elterjedt, hogy a találmányok megvásárlása egy konkrét, időben korlátos EU-s fejlesztéshez (**KEOP**) kapcsolódott, így azok hasznosítását az alperes viszonylag rövid időre tervezhette. Ezért az alperesnek a 3.4 pontbeli nyilvánvaló szándéka az volt, hogy a díjazást csak a végleges szabadalomnak az üzleti érdekének megfelelő időben való megszerzése esetén kelljen teljesítenie. A felperesnek és a feltalálónak is így kellett értenie ezt a rendelkezést, ugyanis annak a Szerződés egészében elfoglalt helyét és a létrejöttéhez vezető okokat tekintve is egyértelműnek kellett lennie számukra, hogy ez a díjazás csak akkor jár, ha a megadott határidőben a megoldások szabadalmi oltalomban részesülnek. Az ellenszolgáltatás teljesítésének feltételhez kötése a felek szerződéses szabadságába tartozik, nem áll ellentétben a visszerhesség vélelmével. Jelen esetben a felek megállapodása zárja ki a 3.4 pont szerinti ellenszolgáltatást az ott írt feltételek teljesülésének elmaradása esetén. Itt a feltételhatározás nem a Ptk. 228. § (2) és 229. § (3) bekezdései szerinti időhatározás, hanem az ellenszolgáltatásnak a szolgáltatás jellegéből következő egyedi meghatározása a Ptk. 201. § (1) bekezdése szerint. A Ptk. 365. § (1) bekezdését tehát a felek szerződéses megállapodása írja felül, ezért ez a szabály nem teremt kötelezettséget az alperes számára a 3.4 pontbeli díjazásnak az ott írt feltételtől független teljesítésére.

A Szerződést a felek 2014. február 27. napján írták alá, vagyis a Hivatalnak 2016. február 27. napjáig kellett volna megadnia a végleges szabadalmat a P... számú bejelentésre, de ez csak 2017. február 20. (helyesen 2017. július 17.) napján történt meg. Emiatt a feltalálót ezen szabadalmi bejelentés kapcsán nem illeti további díjazás. Igényét a végleges szabadalom késedelmes megadása magában kizárja, ezért az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy az alperes által felhozott további kifogások - a feltaláló munkaviszonyának megszűnése, a szabadalom szűkebb oltalmi körrel való megadása - indokoltak voltak-e.

Megalapozatlannak tartotta az elsőfokú bíróság a felperesnek a Szerződés 3.5 pontjára alapított követelését is. Eszerint „A felek rögzítik továbbá, hogy az 1.1 pontban körülírt szabadalmi bejelentések tárgyát képező találmányok hasznosításával kapcsolatban feltaláló az alábbi díjazásra tarthat igényt: A jelen megállapodás tárgya a Szerződés 1. számú mellékletét képező táblázat azon projektjei, amelyeknél alkalmazott víztisztítási technológia a szabadalmi bejelentésekkel összefügg és a Projekt megvalósítására létrehozott konzorciumon belül jogszerző felelőssége a víztisztítási technológia, továbbá az nem kerül kiadásra kompletten, beüzemeléssel és garanciavállalással együtt

alvállalkozónak.". A felek ezt a pontot is különbözően értelmezték, az alperes szerint a felperes csak a szabadalmak hasznosítása esetén jogosult díjazásra, a felperes szerint akkor is jár a díj, ha a szabadalmak nem kerültek felhasználásra, de az alperes azokkal összefüggő víztisztítási technológiát épít be. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint az összefüggő kifejezés nyelvtani értelemben valóban kérdésessé teszi a díjazás alapjául szolgáló víztisztítási technológiák körét, azonban éppen e homályos értelmezést igénylő megfogalmazás miatt nem tekinthető a technológia és a díjazás közti kapcsolatra utaló kifejezett rendelkezésnek. A megfogalmazás nem értelmezhető úgy, hogy a felperes a szabadalmakkal védett eljárástól, illetve berendezéstől különböző technológiák alkalmazása esetén is jogosult díjazásra. A 3.5 pont bevezető mondata akként jelöli ki a rendelkezés értelmezési tartományát, hogy a feltaláló a díjazásra „a találmányok hasznosításával kapcsolatban...” tarthat igényt. Tehát a szabadalmi bejelentéssel összefüggő víztisztítási technológia nem más, mint az a technológia, amelyben a szabadalmazott eljárás, illetve berendezés felhasználásra került.

Ezért az elsőfokú bíróság mellőzte a felperes szakértői bizonyítási indítványát annak vizsgálatára, hogy az alkalmazott alperesi víztisztítási technológiák a szabadalmakkal összefüggenek-e, ehelyett azt vizsgálta, hogy a projektekben felhasználásra került-e a P... vagy a P.... szabadalmi bejelentések tárgyát képező találmányok valamelyike. Erre személyes meghallgatásakor a feltaláló adott választ, aki az alperes munkavállalójaként a technológia kiválasztásához szükséges gazdaságossági számításokat elvégezte és a projektek kivitelezését személyesen felügyelte, tehát közvetlen tudomással és szakértelemmel bírt ezek mibenlétéről. A feltaláló bírósági kérdésre egyértelművé tette, hogy „az F/20 dokumentumban nevesített projektekben a szabadalmak hasznosítása nem történt meg. Nekem nem volt ráhatásom a pénzügyi döntésekre, azt az alperes vezetősége hozta meg. Én javaslatokat tettem a saját szabadalmam hasznosítására is, de végül is az alperes egyetlen esetben sem választotta az én szabadalmam hasznosítását.". Ennek kapcsán a felperesi jogi képviselő a következő tárgyaláson azt fejtette ki, hogy „... a teljes szabadalmak nem kerültek felhasználásra, de a Szerződés azt nem is írta elő, hogy 100%-ban kerüljenek hasznosításra. A szabadalom egyes részletei, annak egyes technikai intézkedései, pl. az elő-oxidáció az, amely mint összefüggő technológia felhasználásra került.". Vagyis a szóban forgó szabadalmak, amelyek értelemszerűen nem azonosak a védett eljárás vagy berendezés egy-egy műszaki részletével, intézkedésével nem kerültek hasznosításra az alperesnél. Nem keltett kétséget e körben az alperes vezérigazgatójától származó 1/F/20 alatt csatolt e-mail tartalma sem, amelynek azon projekteknek listázása volt a célja, amiket az alperes maga kivitelezett. A e-mail így a Szerződés 3.5 pontjának csak ezen feltételéről szól, de nem tartalmaz kötelezettségvállalást a kiállítandó számlák teljesítésére és nem tartalmaz elismerést sem a találmányok bármelyikének felhasználásáról. Tehát az alperes egyszer sem hasznosította a perbeli megoldásokat, ezért nem jár díjazás a Szerződés 3.5 pontja alapján, ekként az alperes szerződésszerűen járt el amikor nem teljesített díjfizetést a felperesnek. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes keresetét mindenre kiterjedően elutasította.

A döntés ellen a felperes fellebbezett, ebben az ítélet megváltoztatását és az alperes díjfizetésre kötelezését kérte kereseti kérelmének megfelelően.

Álláspontja szerint a törvényszék okszerűtlenül állapította meg a tényállást, a Szerződést tévesen értelmezte, a jogszabályt helytelenül alkalmazta, és bizonyítási indítványainak elutasításával eljárási szabályt sértett. Egyértelműnek tartotta, hogy a szolgáltatás ellenértékét a 3.1-3.8 alpontokban foglalt díjrészek összege képezi, így sürgősen, hogy a Szerződés összefoglalóan is megjelölje az 50.000.000 forint + áfa ellenértéket, aminek az alperes részletekben való megfizetését vállalta. Hiányolta, hogy az ítélet nem adott magyarázatot arra mi lenne a 3.4 pontban meghatározott 13.000.000 forint + áfa díjrészlet teljesítésének jogalapja, ha az nem értelmezhető a vételár

részeként. Előadta, hogy nem a két éves határidő a teljesítés lényegi feltétele, hanem hogy a felperes szavatolta az átruházott igénybejelentések oltalomképességét, és ez képezi a 3.1 és a 3.4 pont szerinti ellenszolgáltatás jogalapja közötti különbséget. Vagyis a 3.1 pont az igénybejelentések ellenértéke, a 3.4 pontban kikötött összeg pedig a találmányok szabadalmi oltalomra való alkalmasságának az ellenértéke. Megítélése szerint tévesen és a felektől is eltérően értelmezte az elsőfokú bíróság a Szerződés 3.4 pontját az alperesi ellenszolgáltatást egyedileg meghatározó feltételhatározásnak, mert az sokkal inkább a felperesi szolgáltatás egyedi meghatározása, annak a kifejezésre juttatása, hogy a szabadalmi igénybejelentéseknek oltalomra is alkalmasnak kell lenniük. A feltétel teljesült, hiszen a Hivatal a későbbi igénybejelentésre is oltalmat adott, ekként a felperes ezután is jogosulttá vált a 13.000.000 forint + áfa mértékű ellenszolgáltatásra. Megjegyezte, hogy a 3.4 pontban meghatározott időfaktorra az eljárási jogosultságok átruházása miatt semmilyen ráhatása nem volt, az alperes viszont késlekedett az eljárás lefolytatásával, pl. nem fizette meg a jogutódlás díját, ezért rendkívül méltánytalannak találta, hogy a két éves határidő elteltének hátrányos következményeit a bíróság a felperesre terhelte, és utalva a Ptk. 4. § (4) bekezdésére kifogásolta, hogy nem vizsgálta melyik fél felróható magatartására vezethető vissza a határidő eltelte. Az pedig sérti a visszterhesség vélelmét és szerződésbe ütközik, hogy az alperes a P... ügyszámú találmány esetében magáért a szabadalomért nem fizetett. Megismételte, miszerint az alperes a szerződéstől elállhatott volna, azonban a fenntartásához fűződő érdekét és a találmányok hasznosítását bizonyítja, hogy a 2016. február 27-ét követően kiállított számlákat rendezett, vezérigazgatója F/20 alatti üzenetével további egyeztetéseket folytatott a felperessel, és fizeti a fenntartási díjat is.

Tévesnek találta az elutasítást a 3.5 pont szerinti díjrészlet vonatkozásában is, az elsőfokú bíróság okszerűtlenül következtetett arra, hogy csak a perbeli szabadalmak felhasználása után követelhető díj. Ezt kizárja, hogy az Észak-Hajdúsági, illetve a **D-h.I-j.P.** keretében kivitelezett vízműtelepek után 3.800.000 forint + áfa összeget az alperes önként teljesített. Ismét hivatkozott az F/20 alatti üzenetre és a mellékletét képező kimutatásra, amiben az alperesi vezérigazgató a kiállítandó számla alapjául szolgáló vízműtelepek listáját küldte meg. Előadta továbbá, hogy a Szerződés és melléklete maga utal arra, hogy a felek a bejelentésekkel összefüggő technológia kitélt tág körűen értelmezték. Semmi sem tiltotta, hogy a felek a kifizetés feltételeként ne a szabadalmak, hanem az azokkal összefüggő víztisztítási technológia alkalmazását írják elő. Megjegyezte a hasznosítási díj kifejezés a Szerződésben nem szerepel, a kifizetés egyedüli feltétele az volt, hogy a projekt megvalósítását közvetlenül az alperes végezze. Az ellenérték ezen harmadik részlete ténylegesen a feltaláló személyes közreműködésére is tekintettel lett kialakítva, így azt a vételár részének kell tekinteni, de a követelés szabadalomhasznosítási díjként is megilleti a felperest. Végül sérelmezte, hogy a törvényszék elutasította az igazságügyi szakértő kirendelésére, illetve az alperesnek a vízműtelepek kivitelezési dokumentációjával összefüggő iratok beszerzésére irányuló bizonyítási indítványát, mert megítélése szerint ez szükséges lett volna annak feltárásához, hogy az egyes projektekben alkalmazott víztisztítási technológia a szabadalmakkal milyen mértékben állt összefüggésben.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mértékben feltárta, abból a bizonyítékok okszerű értékelésével, a Szerződés megfelelő értelmezésével és a jogszabályok helyes alkalmazásával, eljárási hiba nélkül jutott arra a megállapításra, hogy a kifizetett összegeken felül további

juttatásokra a feltaláló nem jogosult, így a felperes keresete nem foghatott helyt. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság mindenben egyetértett, kizárólag a fellebbezésben írtak miatt az alábbiakat fejti ki.

Helytállóan ítélte meg az eljáró bíróság, hogy a felek jogügylete egyrészt a szabadalmi igényjogosultság átruházására irányult, ami a Ptk. 365. § (1) bekezdése szerinti adásvételnek tekinthető, másrészt a találmányok hasznosítására vonatkozó rendelkezésekre terjedt ki, amit az Szt. III. fejezete (27-30. §-ok) szabályoz, és a szerződés vegyes jellege tükröződik abban, hogy az alperes által teljesítendő, illetve a feltalálót megillető kifizetéseket együttesen Díjazásnak nevezték. A másodfokú bíróság osztotta, hogy kizárólag a 3.1 pontban foglalt találmányonkénti 2 millió forint + áfa volt olyan tétel, amit az alperesnek a szolgáltatás ellenértékeként minden körülmények között teljesítenie kellett. A 3.4 pontban meghatározott találmányonkénti további 13 millió + áfa ellentételezés megfizetése attól az eredménytől, feltételtől függött, hogy 2016. február 27. napjáig mindkét műszaki megoldás szabadalmi oltalmat nyer. Helyesen értelmezte a törvényszék, hogy a rendelkezés szövegezése nyelvtani értelemben nem hagy kétséget afelől, hogy a feltalálónak akkor jár ez a további összeg, ha a Hivatal a szerződés aláírását, azaz 2014. február 27. napját követő 24 hónapon belül a bejelentések tárgyára szabadalmat ad.

A fellebbezés tévesen érvelt azzal, hogy nem ez a két éves határidő a teljesítés lényegi feltétele, hanem hogy a felperes szavatolta az átruházott igénybejelentések oltalomképességét, és ez a jogalapi eltérés a 3.1 és 3.4 pont között. A felperes ilyen nem szavatolhatott, hiszen maga sem lehetett biztos abban, hogy a bejelentések megfelelnek valamennyi jogszabályi követelménynek, amit jól példáz, hogy a hatóság többször is nyilatkozattételi felhívással élt a bejelentő felé, mert lajstromozási akadályokat talált, és az is ezt mutatja, hogy az érintett második találmányra a Hivatal végül csak korlátozott oltalmi körrel adott oltalmat. Eredménytelenül sérelmezte a felperes azt is, hogy az alperes késlekedett a jogutódlás elintézésével. A két bejelentési igényjogosultság egy időben lett átruházva, azok átvezetését az alperes párhuzamosan intézte, de ez nem jelentett késedelmet az eljárás érdemét illetően, amit az igazol, hogy a korábban bejelentett P.... számú találmány a Szerződésben kitűzött két éves határidőn belül szabadalmi oltalmat kapott. A másik, P.... számú bejelentés esetében az vezetett az eljárás elhúzódására, hogy a Hivatal több alkalommal lajstromozást gátló kifogást támasztott és megnyilatkoztatta a bejelentőt, de arra is helyesen hivatkozott az alperes, hogy szükségszerűen késedelmet jelentett az a körülmény, hogy a felperes még az átruházás előtt több ízben elmulasztotta a fenntartási díj megfizetését, aminek következtében az ideiglenes oltalom megszűnése többször is megállapításra került. Továbbá az iratokból kitűnően a perbeli feltalálónak egyéb találmányai is oltalom vagy bejelentés alatt állnak, így megfelelő rálátással rendelkezett a hivatali eljárás menetét, illetve időszükségletét illetően, ezért akkor járt volna el kellő gondossággal, ha ennek ismeretében és a visszterhesség megvalósulása érdekében olyan szerződési garanciák beiktatását kezdeményezte volna, amelyek számolnak az eljárás esetleges elhúzódásával. Mindezek miatt nem mulasztott a törvényszék, amikor nem vizsgálta a felek közrehatását a Szerződésben megjelölt határidőn túli szabadalmazás körében. Emellett a feltalálónak, mint az alperesi projektekben tevékenyen közreműködő munkavállalónak arról is pontos tudomása volt, hogy az alperesnek a **KEOP** során történő részvétel miatt állt érdekében a találmányok megszerzése, ami 2015. év végével zárult. Minthogy a későbbi bejelentés csak 2017. július 17. napján kapott oltalmat, így nem teljesült a 3.4 pontban foglalt szerződési kikötés, ezért ezen a címen nem illeti meg a feltalálót további díjazás, ennek okán helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság a Szerződés ezen pontjára alapított kereseti kérelmet.

Alaptalanul támasztott követelést a felperes a Szerződés 3.5 pontja alapján is. A fellebbezés helytelenül érvelt azzal, hogy az okiratban nem szerepel a hasznosítási díj kifejezés, mert a felhívott

pont bevezetője kifejezetten kimondja, hogy az ott szabályozott díjazásra a feltaláló a korábban körülírt találmányok hasznosításával kapcsolatban tarthat igényt. Ekként helyesen értelmezte úgy az eljárt bíróság, hogy a feltalálónak csak az olyan alkalmazás után jár díjazás, amelyben a szabadalmazott eljárás, illetve berendezés felhasználásra került, vagyis amelyekre maradéktalanul ráolvashatók a szabadalmi igénypontok, mert ez minősül a szóban forgó szabadalmi bejelentésekkel összefüggő víztisztítási technológiának. Tehát nem az egyes részfolyamatok alkalmazását kellett az alperesnek megvalósítania, hanem a teljes találmányi megoldásokat, ezt pedig az alperes tagadásával szemben a felperes nem bizonyította. Döntő és egyben minden további bizonyítást szükségtelenné tevő jelentősége a perben annak volt, hogy a feltaláló, aki maga is aktívan részt vett a munkálatok kivitelezésében, az alkalmazandó eljárások kiválasztásában személyes meghallgatása során egyértelművé tette, miszerint a fellebbezésben is hivatkozott F/20 jelű dokumentumban nevesített projektekben a perbeli szabadalmak hasznosítása nem történt meg, mivel javaslata ellenére sem választotta egyetlen esetben sem az alperes a tárgyi szabadalmak hasznosítását. Erre tekintettel közömbös, hogy az alperes miért nem állt el a szerződéstől, miért teljesített 3,8 millió forint kifizetést, miért egyeztetett, vagy miért fizeti a fenntartási díjat. Egyebekben a másodfokú bíróság az indokok megisméltése nélkül visszautal az elsőfokú ítélet helyes megállapításaira, azzal, hogy e körben is helytálló volt a kereset elutasítása.

A kifejtettek tükrében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelen fellebbezés folytán a Pp. 239. §-án keresztül irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a felperes köteles megfizetni az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviseletét ellátó ügyvéd számlákkal igazolt munkadíját tartalmazza, amely arányban állt a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel és a fellebbezés pertárgyértékével, ezért megállapításánál a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja, valamint 4/A. § (1) bekezdése szerint járt el.

Budapest, 2019. január 17.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró